



HALF-LIFE
Stefan Nikolaev

HALF-LIFE
Стефан Николов





Sariev Contemporary

"Half-Life"

Stefan Nikolaev

May 11th – June 30th

solo exhibition





Repeat After Me, 2013

neon

90 x 9 cm

Edition of 3 + 1 AP

Edition Nbr. 1/3



I Hate America and America Hates Me, 2009/2013

bronze

92 x 59 cm

Edition of 5 + 3 AP

Edition Nbr. 2/5

Large version



Cry me a river, 2009

24K gold-plated copper

55 x 48 x 18 cm

Edition of 3 + 1 AP

Edition Nbr. 2/3

Not without some irony – a frequently encountered working tool (or weapon) for Stefan Nikolaev – **“Half-Life”** aims at a sculptural outcome of various social topics such as the leftovers of personal freedom in contemporary consumer society, the primitive social importance of violence, which continues to be legal tender, and the possible interrelations (or shortcuts) between the sphere of private history on the one hand, and fundamental historical, socio-political and aesthetic themes, on the other.

The title of the exhibition, which refers to the period of partial radioactive decay in nuclear physics, stems from a desire to deconstruct the retrospective exhibition format, reminding us of our cyclic schizophrenic existence between the aspiration to progress and our chronic cultural and economic mediocrity. The works in “Half-Life” question how we can continue to live on the continental divide between the illusion of permanent growth and the reality of societal decay (with no Hollywood happy ending in sight).

One example for this is **Untitled (Hammer)** (2012) – a far-reaching chronological shortcut, reminiscent of the famous opening scene of Stanley Kubrick’s 2001, A Space Odyssey, in which, at the dawn of man, a tribe of man-apes discovers how to use a bone –first as a hunting tool and later as a weapon in territorial conflicts with another tribe. The tool is then used in a match cut to another scene with an orbiting spacecraft, alluding to parallels with an advanced futuristic society.

Similarly, Nikolaev’s work points at the streak of violence inherent in any form and degree of civilisation. The choice of bronze is an intentional reference to the importance of this metal as a “founding” material in the evolution of humanity. In earlier ages, its exploitation, frequently away from mining locations, gave rise to basic forms of commerce and the differentiation between use and exchange value. Then the first commercial roads came about and wealth began to be accumulated locally, paving the way to conquest wars and the use of fortifications, as well as to wealth-based social stratification. On the other hand, bronze has been used by artists and craftsmen since Antiquity, progressively becoming the material of choice for classical statuary – a supposedly noble commemorative use, which nevertheless remains subjugated to political, ecclesiastical or pecuniary power. By juxtaposing these two distinct but inextricably linked uses, Nikolaev’s bronze hammer emphasizes the multifaceted foundations of societal relationships, which, while striving for sophistication, retain an inherited spectre of the primitive and the violent.

Adjacent to the bronze hammer is the neon **Repeat After Me** (2013, made especially for the exhibition) – a muted response to the diminishing personal freedoms in contemporary society. Ironically enough, it can also appear as a mnemonic device to help us learn how to live in a downsized social sphere – just repeat after me: Good, better, best. Last, lost, lust. . .

Both of the afore-mentioned works are displayed inside a specially-designed gallery façade, an environment reminiscent of storefronts. Thus Mr. Nikolaev’s business acquires a respectable “brick and mortar” vitrine, a highly valuable asset in these times of crisis. But inside the gallery space, a shift towards hard currency is immediately discernible with **Cry Me A River** (2009), a gold-plated ATM.

Increasingly drastic gold-plated measures follow with **What Does Not Kill You Makes You Stronger** (2013). The cranium-shaped goblets unearth a peculiar artefact from Bulgaria’s ancient history: the silver-plated drinking vessel which the early 9th century Bulgarian ruler Khan Krum the Terrible made out of the skull of his defeated opponent, the Byzantine Emperor Nikephoros I. Apart from this extravagant gesture, the Khan was known to possess the virtue of temperance, introducing a stringently enforced drinking ban, some eleven centuries before the American Prohibition of the 1920s.

Further on, **I hate America and America hates me** (2009/2013) shatters past idols. The coyote sculpture refers to Joseph Beuys’ historic performance, in which, during his first and only visit to the United States, he spent three days in the company of a coyote. Contrary to the 1974 performance, Nikolaev’s work does not concern itself with the desire to reconcile nature and technology or reclaim the original, paradigm-setting image of freedom of the vast American plains. The small, Beuys-reminiscent statue of a coyote wearing a felt garment and a cane is nothing short of an irreducible paradox: the wild animal of American Indian fame transformed into Coyote, the perennial loser from Tex Avery’s cartoons or Volk, from the derivative Soviet series Nu Pogodi.

Stefan Nikolaev (b. 1970 in Sofia, Bulgaria, based in Paris and Sofia) began his studies at the Fine Arts High School in his native city (1983-1988), followed by a course at the Paris School of Fine Arts (1989-1994) and Winchester School of Art in England (1992). There have been many solo shows of his work, including *Holy Spirit Rain Down*, at *Les Eglises contemporary art centre*, Chelles, France (2010); *New Works Old Dreams*, Michel Rein gallery, Paris (2010); *Come to Where the Flavour is*, CCA, Glasgow (2006); *Balkanton*, ATA Gallery, Sofia (2004). His work has also been shown in a large number of group shows, including *Beyond Credit*, Antrepo 4, Istanbul, 2010; *Periodic Table*, Munich, 2009; *Verstehst du das? Neue-Medien-Kunst aus Südosteuropa*, Ausstellungshalle zeitgenössische Kunst Münster, 2006; *Joy*, Casino Luxembourg, Luxembourg, 2005; *Prosismic*, Espace Paul Ricard, Paris, 2004; *A Shot in the Head*, Lisson Gallery, London (2001); *ZAC*, Arc/Musée d'art moderne de la Ville de Paris, 1999; *Côte Ouest – Global Motion*, University Art Museum, Contemporary Arts Forum, Santa Barbara; *Andere Sichten, In Vitro and Altro/Field*, Kunsthaus Zurich (1999); *Multiples*, Temple Bar Gallery, Dublin, Ireland. He has taken part in the Lyon Biennial (2007) and presented Bulgaria in the Venice Biennial (2007, together with Ivan Moudov and Pravdoliub Ivanov), as well as the biennials at Gwangju, Korea and Cetinje, Montenegro (2004). His work has also been shown at various art fairs: ArtBasel, FIAC, The Armory Show, ARCO. For his work for the 4th Cetinje Biennial, Stefan Nikolaev was awarded the UNESCO art prize.

Emile Ouroumov (b. 1979, Plovdiv, Bulgaria) studied Visual Arts and Museology (Master's degree, Paris 8 Saint-Denis University, 2005) and Curatorial Studies (Professional Master's Degree, Paris 1 Pantheon-Sorbonne University, 2009). He has assisted the curators Hans Ulrich Obrist (Serpentine Gallery, 2009-10), Odile Burlaux (Musée d'Art moderne de la Ville de Paris, 2009), Pierre Bal-Blanc (Centre d'art contemporain de Brétigny, Greater Paris, 2011/12), and has also gained experience as a gallery assistant at gb agency in Paris (2010) and conservation department / public programmes assistant at MAMCO (Geneva, 2011-12), followed by residencies in Zurich, Geneva and São Paulo. He has curated and co-curated the exhibitions *There is as yet insufficient data for a meaningful answer* (Villa du Parc art centre, Annemasse, France), *Déjà Lu* (2011, on the subject of press release lingo), *Paper Jam #1* (2010, Paris, a printed exhibition), *Paper Jam #2* (2012-), *Projection* (itinerant video exhibition, 2010-11) and *A la limite* (2009, Paris, Galerie Journiac). He has recently published an essay on Stefan Nikolaev's exhibition at the art centre Les églises in Chelles (Greater Paris) and edited Nikolaev's catalogue *One For the Money, Two for the Show*, with the Presses du réel. He is currently working on the exhibition *The Galápagos Principle* (Palais de Tokyo, Paris, 2013). His prospective and research interests include the possible passageways between the roles of the curator and the artist, uncommon formats of curating, the relationship between language and art, and the paratexts accompanying contemporary art exhibitions, such as critical writing and press releases.

Не без ирония – често срещано оръжие (на трупа) при Николаев – “**Half-Life**” си поставя за цел да намери скулптурна развързка на многобройни обществени теми, между които: останките от лична свобода в съвременното потребителско общество, насилието като легитимно платежно средство в социалните отношения и възможните взаимовръзки (или къси съединения) между личната история и големите исторически и художествени разкази. Заглавието на изложбата, което в ядрената физика означава периода на полуразпад на радиоактивните елементи, произтича от желание за деконструкция на ретроспективния изложбен формат и едновременно с това обобщава шизофренната раздвоеност на съвремието ни между желанието за прогрес и хроничната културна и икономическа посредственост¹. Без перспектива за холивудски хелипънг, представените в “Half-Life” творби поставят под въпрос смисъла от обитаването на водогелната линия между илюзията за перманентен растеж и реалността на обществения упадък.

Пример за това е **Untitled (Hammer)** (2012) – отправане към зората на човечеството, напомнящо прочутата първа сцена на филма “2001: Космическа одисея” на Стенли Кубрик, в която група праисторически маймуночовеци откриват свойствата на парче животинска кост – първо като инструмент, а след това и като оръжие за териториално надмощие над съседно племе. Сцената завършва с преход, в който костта се превръща в космически кораб, подсказвайки паралели с технологично развитото бъдеще на човечеството.

Подобно на Кубрик, Николаев насочва вниманието ни към темата за насилието като елемент на всяка форма на цивилизация. Изборът на бронз поставя умишлен акцент върху значението на този материал за развитието на човечеството – още от ранните му употреби далеч от добивните кариери, довели до възникването на търговията и разграничаването на функционалната от разменната стойност. В последствие, първите търговски пътища и натрупването на богатство на местно ниво се превръщат в предпоставки за водене на войни и изграждане на укрепления, и допринасят за социалното разслояване на обществата. Едновременно с това бронзът се превръща в предпочитан скулптурен материал още в Античността – една предполагаемо благородна възпоменателна употреба, която обаче е подчинена на политически, църковни и търговски властови съображения.

Като съвместява тези две отделни, но взаимосвързани употреби, бронзовият чук на Николаев подчертава сложността на човешките отношения, които, макар да се стремят към изтънченост, запазват унаследената си свързаност с примитивното и насилственото.

В съседство с бронзовият чук се намира неонът **Repeat After Me** (2013, създаден специално за изложбата) – приглушен коментар на изневъщата лична свобода в съвременното общество. Иронично е, че тази работа може да бъде видяна и като мнемоничен инструмент за справяне с влашаващата се социална среда – просто повтаряй след мен: Good, better, best. Last, lost, lust...

Двете работи са показани на фона на специално построена за изложбата нова фасада на Sariev Contemporary, която напомня витрина на магазин. Така бизнесът на 2-н Николаев е подлатен със сигурността на тухлите и хоросана – неоеценим актив във времена на икономическа криза. Вътре в галерията обаче вниманието се пренасочва към твърдата валута чрез позлатения банкомат в **Cry Me A River** (2009).

Все така позлатени, но и по-драслични са мерките, предприети в следващата работа на Николаев – **What Does Not Kill You Makes You Stronger** (2013). Позлатените бокали-черепи ни връщат далече в миналото към прочутата чаша на Хан Крум, изработена от главата на сразения му противник – византийския император Никифор I. Все пак, като изключим тази екстравагантност, както знаем от учебниците Крум бил привърженик на въздържанието и въвел безмилостна забрана върху алкохола цели единайсет века преди Сухия режим в САЩ през 20-те години на XX век.

В последната работа – **I hate America and America hates me** (2009/2013) – Николаев руши стари идоли. Фигурата на който е заиграване с прочутия пърформанс на Йозеф Бойс, който при първото си и единствено посещение в САЩ прекарва три дни в компанията на див който. За разлика от пърформанса от 70-те години обаче, работата на Николаев не се занимава с желанието за помиряване на природа и технология, нито се опитва да преоткрие парадигмалния за САЩ образ на свободата от необятните американски равнини. Малката фигура с филцова одежда и бастун е по-скоро коментар върху един неразрешим парадокс: дивият който, символ на американските индианци, се е превърнал във вечен неудачник, напомнящ Койота от едноименната анимационна серия на Текс Ейвъри или Вълка в производния съветски еквивалент “Ну, погоди!”.

Стефан Николаев (р. 1970, София) завършва Художествената гимназия в родния си град (1983-1988), Парижката академия за изящни изкуства (1988-1994) и Уинчестърската школа по изкуства (1992), Англия. Живее в Париж и София. Имал е множество самостоятелни изложби, сред които: *Holy Spirit Rain Down*, в центъра за съвременно изкуство *Les Eglises, Chelles*, Франция (2010); *New Works Old Dreams*, Галерия Michel Rein, Париж (2010); *Come to Where the Flavour is*, ССА, Глазгоу (2006); *Balkanton*, ATA Gallery София (2004). Негови творби са участвали и в многобройни колективни изложби, включително: *Beyond Credit*, Antrepo 4, Истанбул 2010; *Periodic Table*, 2009; *Verstehst du das? Neue-Medien-Kunst aus Südosteuropa*, Ausstellungshalle zeitgenössische Kunst, Мюнстер, 2006; *Joy*, Casino Luxembourg, Люксембург, 2005; *Prosismic*, Espace Paul Ricard, Париж, 2004; *A Shot in the Head*, Lisson Gallery, Лондон (2001); *ZAC*, Arc/Musée d'art moderne de la Ville de Paris, Париж, 1999; *Côte Ouest – Global Motion*, University Art Museum, Contemporary Arts Forum, Santa Barbara; *Andere Sichten, In Vitro and Altro/Field*, Kunsthaus, Цюрих (1999); *Multiples*, Temple Bar Gallery, Дъблин, Ирландия. През 2007 г. Николаев представя България на Венецианското биенале (заедно с Иван Мудов и Правдолюб Иванов). Същата година участва и в Лионското биенале, а през 2004 – в Биеналетата в Гуангдзу, Корея и Цетинье, Черна Гора. Негови работи са показвани в арт изложенията ArtBasel, FIAC, The Armory Show, ARCO. За участието си в 4-тото Биенале в Цетинье Николаев получава наградата за изкуство на ЮНЕСКО.

Емил Урумов (р. 1979, Пловдив) завършва магистърска степен по визуални изкуства и музейна дейност в Университета Париж 8 – Сен-Дени (2005) и професионална магистърска степен по кураторски науки в Университета Париж 1 Пантеон-Сорбон (2009). Асистирал е на кураторите Ханс Улрих Обрист (Serpentine Gallery, 2009-10), Огил Бюрлоро (Musée d'Art moderne de la Ville de Paris, 2009), Пиер Бал-Блан (Centre d'art contemporain de Brétigny, Парижки регион, 2011-12) и има опит като асистент-галерист в GB агенсу в Париж (2010) и отдела за културно наследство / обществени програми в МАМСО (Женева, 2011-12). Участва в кураторски резиденции в Цюрих, Женева и Сао Пауло. Урумов е курирал и съ-курирал изложбите: *There is as yet insufficient data for a meaningful answer* (арт център Villa du Parc, Анмас, Франция), *Déjà Lu* (2011, по темата за жаргона на пресъобщенията), *Paper Jam #1* (2010, Париж, принтирана изложба), *Paper Jam #2* (2012-), *Projection* (пътуваща видео изложба, 2010-11) и *A la limite* (2009, Париж, галерия Journiac). Автор е на текстове за изложбата на Стефан Николаев в арт-центъра *Les églises* в Chelles (Париж област) и за каталога на Николаев *One For the Money, Two for the Show*. В момента работи върху изложбата *Принципът Галапагос* в Palais de Токуо (Париж, юни 2013). Професионалните му интереси и изследвания са свързани с възможните проходи между ролите на куратора и твореца, необичайните формати на кураторство, взаимовръзката между език и изкуство, и пара-текстовете, съпровождащи изложбите на съвременно изкуство, като критическото писане и пресъобщенията.



Untitled (Hammer), 2012
black glossy, polished bronze
84 x 23 x 7 cm
Edition of 8 + 4 AP
Edition Nbr. 2/8



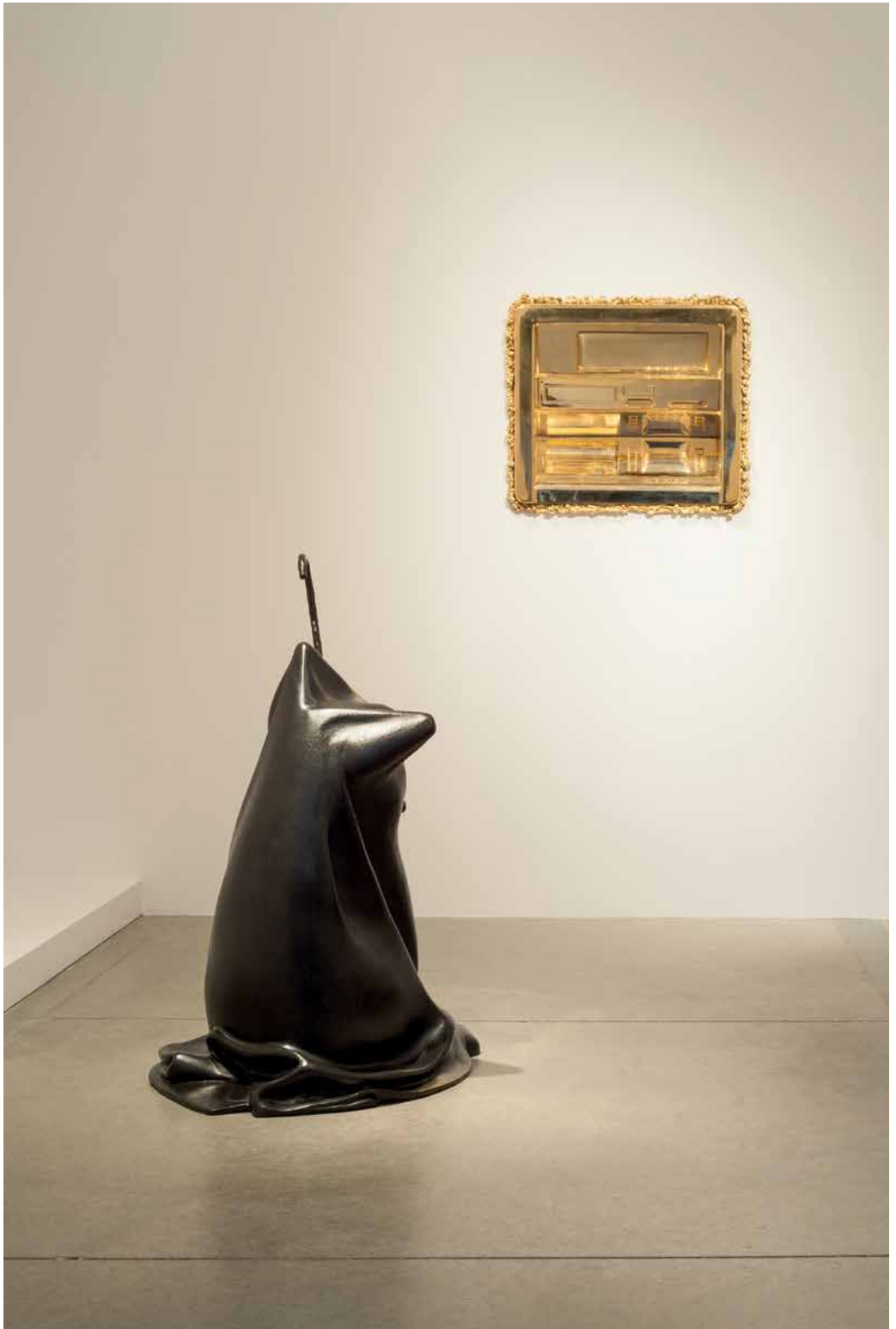


What Does Not Kill You Makes You Stronger, 2013

Enamelled ceramic, gold-plated parts

12 x 13 x 20 cm

Unique Sariev Special Edition



The exhibition is organized in the framework of the 20th anniversary of Bulgaria's accession to the Organisation internationale de la Francophonie and supported by the State Institute for Culture at the Ministry of Foreign Affairs, Republic of Bulgaria.

With thanks to all the contributors to the exhibition, Marin Markov Studio and Galerie Michel Rein, Paris.

Изложбата е в рамките на отбелязването на 20-годишнината от присъединяването на България към Международната организация на франкофонията и се реализира със съдействието на Държавния културен институт към Министерството на външните работи.

С благодарност към всички допринесли за изложбата, Студио Марин Марков и Галерия Мишел Рейн, Париж.

This catalog has been published on the occasion of the exhibition "Half-Life", Stefan Nikolaev
Sariev Contemporary – Plovdiv, 11 May 2013 - 30 June 2013

Photos: Emile Ouroumov

Text: Emile Ouroumov

Translation in English: Boris Deliradev

Graphic design: Punkt, Georgi Lazarov

Published by Sariev Contemporary, Plovdiv

—

Този каталог е публикуван по повод изложбата „Half-Life“ на Стефан Николаев в Sariev Contemporary – Пловдив, проведена между 11 май 2013 и 30 юни 2013

Снимки: Емил Урумов

Текст: Емил Урумов

Превод на английски: Борис Делирадев

Графичен дизайн: Пункт, Георги Лазаров

Публикуван от Sariev Contemporary



Bulgaria
Plovdiv 4000
40, Otets Paisiy str.

office@sariev-gallery.com